

Nathaniel Wonderful & Theodora Stonewall

Cesta do neznama

Ztracen u lese

Drahý čtenáři,

neklamal jsem Tě potud a nebudu Ti lhát ani nyní. Toto je příběh Zakhara. Čaroděje, jenž uzřel mnoho světů, a přec jedině peklo si nesl pouze sám v sobě. Jeho putování bylo zdlouhavé, sny černé a život jedna nekonečná bolest. Byl to tvor sečtělý, dychtící po vědomostech i vysmívající se báchorkám, přesto jako by se snad zrodil pod špatnou hvězdou. V žádném čase nebyl jako ostatní a navzdory všemu, co v životě učinil, měl stále své zásady. Jeho paměti jsem proto, slovo po slovu, písmeno po písmenu, přepsal pouze na nový list. Neboť to byl on sám, kdo nepodlehl přání většiny a zaznamenal svůj příběh takový, jaký se skutečně stal. Bez příkras, bez cenzury i beze snahy zalíbit se.

Namáhej tedy svou mysl, smrtelníku, jsem přesvědčen, že Ti to prospěje, anebo se vzdej jako slaboch a knihu odlož. Vždyť vítězové i poražení nakonec stejně spočinou bok po boku. Po smrti, v tichém a neoznačeném hrobě.

Ukázka textu:

Vůz stál na místě. Byla hluboká noc. Dlaně mě pálily, jako kdybych je strčil do rudých plamenů ohně. V ústech jsem měl sucho a uši mi rozechvívaly zvuky, jimž jsem odmítal rozumět. Ležel jsem na zádech, třeštil jsem oči na nepromokavou plachtu a nervózně si hloidal rty. Danilovo štíhlé tělo spočívalo na dosah mé natažené ruky. Neudržel jsem se a zalétl k němu očima. Byl ke mně otočený zády, leč o tom, co v ten moment prováděl, se nedalo pochybovat. Pokusil jsem se vrátit zpátky do snu o Knize, avšak má rozjitřená mysl si její povrch zaměnila s půlelfovým zjizveným obličejem. Otrásl jsem se odporem a zakryl si dlaní ústa.

Šustění látky a Danilovy sílící vzdechy mě přiváděly na pokraj šílenství. Neměl jsem odvahy se pohnout. To, co dělal, mě děsilo a současně ve mně probouzelo dlouho potlačované tužby. Cítil jsem stud, zhnusení i strašlivé pokušení se k němu tajně přidat. Pevně jsem zatínal zuby a zoufale si snažil namluvit, že se mi to jen zdá. Nebylo přece možné, aby se míšenec jako on uspokojoval v těsné blízkosti svého nepřítele.

Copyright © Nathaniel Wonderful & Theodora Stonewall 2023
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Cover © Nathaniel Wonderful 2023

ISBN 978-80-908820-7-2 (ePub)
ISBN 978-80-908820-8-9 (mobi)
ISBN 978-80-908820-6-5 (PDF)

www.laughingbeasts.blogspot.com
www.instagram.com/nathanielwonderfull
www.bozskatragikomedie.fandom.com/cs/
www.facebook.com/nathanielwonderfullandtheodorastonewall

#nathanielwonderful
#theodorastonewall
@nathanielwonderfull

Cesta do neznáma

Ztracen v čase - II. díl

Nathaniel Wonderful

Theodora Stonewall

Humor, akce i temnota – to vše namícháno s umem a láskou pro milovníky fantasy.

Martin Bečvář

šéfredaktor webzINU Fantasy Planet

Zakhar se sice nestará o opuštěná koťátka a nezachraňuje plačící sirotky, ale zato vás vezme na jedinečnou výpravu do temnot své duše. Je to cesta místy nechutná a někdy děsivá, upřímně smutná a smutně upřímná, ale tak to někdy bývá, když se odvážíte nahlédnout pod povrch nenápadného dobrodružství.

Kateřina Mudroňová

autorka knihy Pohádky z druhého břehu

Toto je první elektronické vydání knihy
Cesta do neznáma,
která původně vyšla v roce 2021
pouze v papírové podobě.

*Tímto bychom chtěli poděkovat všem,
kteří nám dali šanci ukázat, co v nás je.*

*Za nezištnou pomoc nejenom s touto knihou
děkujeme našim korektorkám a beta-čtenářkám:*
Haně Hanusové, Kateřině Mudroňové
a Sabině Čihařové.

*Minulost v bolestech zhynula
a budoucnost zatím v husté mlze spí.*

*Já nevím, co učinit,
aby má cesta rychleji plynula.
Ach, kde jsou ty lepší zítřky,
o nichž každý sní?*

*Svět širý náruč svou mi otevřel
a já osudu bezhlavě vrhl se vstříc.*

*Občas si říkám, kdo
všechno na mě již zanevřel,
a proč mě život tíží čím dál víc.*

*Žádný z nás nezná dne ani hodiny,
přesto se smrti bojíme jako čerta.
Zubaté je však jedno, zda jsi
syn krále, či dcera spodiny,
chcípnete všichni, a možná už zejtra!*

*V pařátech bestie, znamení na těle,
všechno mě ukrutně pálí.
Bez přátel, bez hlasu, bez práva,
svět na mne z vysoka kálí.*

*Doteky cizích nesnesu a z činů druhých
mám pocit, že snad blouzním.
Vzdej se vší naděje, hlupáku,
že s tebou, byť trochu souzním.*

*Samota není ohavnost,
zato soucit je sprostá faleš.
Svobodu za zlato nekoupíš,
jen vyměníš pravdu za lež.*

*Nevěřím již žádnému, který
o křišťálových vodách káže,
příliš dlouho jsem vína naléval
jako šlechtické páže.*

*V bezbřehé řece života teď
po pás hluboko v bahně trčím,
nad hlavou modrou oblohu
a sluneční kočár smrti.*

*Bosýma nohama
po ostrém kamení na dně kráčím.
Nevím, zda je to krutá pravda,
či tupá společnost,
co mě tak příšerně drtí.*

*Kalamář vyschl a brk zlomil se v ruce mé.
Osamocení pospolu sedíme v čase nejistém.
Zakhar tiše pláče a ďábel trpce směje se.*

*Kdo poslal nám asi tu černou obálku s dopisem?
S dopisem z prostoru a času, jež neznáme.
Z budoucnosti, kterou již brzy poznáme.
Z konce světa – lidské éry, jež nastane.
Z doby útlaku, proti němuž jediný nepovstane.*

*Rudé řádky do kůže rohaté bestie se vpíjí.
Vino teče proudem a ti, kteří sedí nahoře,
vesele hýří. Lež nesena je světem
jako modla a pravda v mělkém hrobě spí.
Ach, kde jsou ty lepší zítřky, o nichž každý sní?*

Ach, kde jsou jen ty lepší zítřky, ...

...o nichž každý z gauče snil.

Výpravy do neznámých končin jsou vždy neuvěřitelně vzrušující. To objevování, ta očekávání, ten pohled do krajiny, při kterém se vám divoce rozbuší srdce. Nikdy jsem se nepovažoval za dobrodruha, ale cesta na východ ve stopách velkého Marciuse Vespy zcela změnila moje chápání světa. Ten pocit, když sedíte pod jediným rostoucím stromem široko daleko a pozorujete přijíždějící karavanu, která se jako had vine východní stepí, je nepopsatelný.

Kdo to na vlastní kůži nezažil, nemůže pochopit, co se v jednom probouzí, když ho za úsvitu budí šeptání větru, který se prohání po nekonečných travnatých pláních. Slunce vás hřeje svými paprsky, ačkoli visí nad zasněženými vrcholky dalekých hor, a za noci neslyšíte nic než zpívání cvrčků a občasné zabečení ovcí. Nikdy dřív jsem si tolik nepřál, abych měl křídla a mohl letět nad tou dechberoucí krajinou jako divoký sokol, jenž se nebojí přistát na ruce východních barbarů. Přestože jsem si oblíbil jejich překrásnou zemi, praktiky onoho necivilizovaného národa zůstávají mi nadále cizí. Nikdy bych si proto neobul jejich prazvláštní boty ani se nenapil ohavného nápoje z kobyliho mléka, jehož název pokaždé ihned zapomenu.

Samuel Lidwik: Kouzla Mocné Matky Přírody

Do koncín vzteklých vlků a ošklivých koní

I.

Vůz se kolébal jako osamělá bárka v neznámých vodách a já se houpal společně s ním. Bledý, hubený a bolavý z cesty, která snad neměla mít konce. Dávno jsem přestal počítat uplynulé dny a stejně tak jsem se vzdal i veškeré naděje na rozptýlení, jež by s sebou mohl přinést zítřek. Slunce žhnulo a bičovalo karavanu svými paprsky podobně jako sadistický otrokář toužící vidět pot a krev nesvobodných tvorů. Schovával jsem se před jeho planoucím pohledem a pálícím karabáčem pod plachtou vozu a vylézal vždy až se setměním, když karavana konečně zastavila. Krkavec, ač magické stvoření, se tou dobou začínal naopak pomalu ukládat ke spánku, a já tak každou noc zůstával zcela sám vydán napospas hladové tmě.

Častokrát se mi zdálo, že tomu bylo teprve včera, co jsme opustili brány Zulsku, leč kdykoli jsem o tom začal hlouběji přemítat, jevílo se mi to najednou jako celá věčnost. Devatenáct jar prožil jsem v tom prohnilem městě, které dodnes nedokážu nazývat domovem. Strádala tam má tělesná schránka, trpěl tam můj duch a tolikrát jsem tam zažil pocity podobné mučivému umírání, až jsem si kolikrát přál, abych byl opravdu mrtvý. Mé tělo na tom bídném místě pomalu chřadlo a má mysl se každý den svíjela ve smrtelných křečích. Život v Zulsku měl pro mě chuť výkalů a bazilišcích vajec, které jsem průběžně

zapíjel tím nejtrpčím vínem, jaké kdy tento svět spatřil. Hořké byly mé slzy, za něž jsem se tolik styděl, a když jsem se výjimečně usmál, měl jsem ve tváři vepsanou pouze bezbřehou krutost. Vítal jsem ji, neboť pro lítost již neexistovalo v mém srdci žádného místa.

Z těch nekonečných dnů, které jsem v Zulsku prožil, ožívají dodnes v mé hlavě věci, jež zanechaly hluboké jizvy na mé kdysi tak křehké duši. Duši, již čas zbarvil všemi odstíny temnoty. Od událostí, které zde budu popisovat, uplynulo mnoho zim, přesto však ani já sám nejsem s jistotou schopný říci, kdy přesně v mém životě nastal onen bod zlomu, který určil, jakou cestou se bude můj osud nadále ubírat. Každopádně, abych tvou mysl, můj drahý čtenáři, nesvedl snad nedopatřením k ošidnému útesu, jehož ostré hrany velmi důvěrně znám, říkám ti rovnou a bez příkrášlení, že rajský plod mé *nevinnosti* provrtal lačný bílý červ ještě dříve, než jsem měl možnost zahlédnout vzdálený odraz své dospělosti.

Věřím, že kdybych býval jako malý neztratil čich, páchl by Zulsk v mých vzpomínkách jako dlouho hnijící mrtvola v latríně. Těžko ovšem může jeden soudit a přirovnávat k pocitům, které sám nikdy nezažil, že? Hniloba a hnus existovaly nicméně v mém srdci a prorůstaly jím, i když jsem je nebyl schopný vnímat tak, jako jiní dvounožci. Uvědomoval jsem si, že jsem *jiný*, a přec jsem se kvůli tomu necítil být o nic méně člověkem ni zrůdou.

Viděl jsem rozklad a zmar v duších ostatních tvorů a současně jsem ho zažíval i na vlastní kůži. Každý den, každou noc se to v mých útrobach hemžilo a hýbalo, jako kdybych byl skrz naskrz prolezlý hřbitovními brouky. Cítil jsem je, jak mi běhají pod kůží, jak mi drásají hrdlo a hemží se mi v břiše. Zakusovali se mi do mozku, škrábali mě v nose, chrastili v uších a drali se očima ven. Požírali mě zevnitř, pomalu a vytrvale, s neú-

prosností mučivého tak moc, až jsem nejednou téměř podlehl klamu, který mi našeptávala zvrácená obluda, snažící se zlomit můj vzdor a vzít mi svobodu krutými slovy o tom, že trpím jakousi neléčitelnou nemocí.

V dětství mě učili, že život je vzácný dar, za který máme být vděční našim rodičům. Já ty svoje však nikdy nepoznal a podle toho, co mi o nich řeholní bratři tvrdili, jsem pro ně musel být přesným opakem toho, za co se poslušní věřící vždy tak vroucně modlí. Vyrostl jsem sám, bez matky i otce, bez jakýchkoli ambicí, přesto vzpurný a tvrdohlavý jako prašivý mezek. Dychtivost vědět a znát mě vedla životem a v srdci mi stále tičounce doutnala touha se mstít. Beze smyslu jsem nechával plynout zrnka vlastního času, jehož délku ani rychlost mi nebylo souzeno znát. Koneckonců, i přes všechny své nabyté vědomosti a talent, jež jsem měl možnost začít rozvíjet až dlouho po svých vrstevnících, jsem byl jen pouhý smrtelník. Ubohý smrtelný červ, a ke všemu ještě moggulský bastard.

Ve spoustě bájí a příběhů se praví, že nemálo bytostí se rodí pod šťastnou hvězdou. Pakliže bych měl tato tvrzení, jakožto sečtělý tvor, považovat za víc než jen hloupé báchoroky, potom tuto *skutečnost* nemohu nazvat jinak než čistou nespravedlností. Protože přijetí pravdivosti těchto slov znamená pouze jediné, a to, že ve chvíli mého zrození musela zhasnout, byť na krátký okamžik, celá hvězdná obloha, neboť doteď má jsoucnost nebyla ničím víc než jednou velkou bezednou černou dírou. Takovou, která umí jen *polykat* ohavné věci a plnit se jimi jako hluboká odporná žumpa. Je vskutku zvláštní, kolik pozemských bytostí je ochotno uvěřit pohádkám a zasvětit vlastní existenci *vyšším* mocnostem, když jediné, co tím získají, je, že po zbytek života budou po svých bozích uklízet bordel a sračky.

Já jsem svůj život, své jedinečné bytí, zasvětil naštěstí naprosto odlišné *víře*. Víře, která mi přinesla znalosti, duševní sílu a *moc* nad hlupáky, jež zůstanou navždycky ztraceni v temnotě. Neexistuje ovšem dne bez noci, tmy bez světla a radosti bez utrpení. Rovnováha je neúprosná a krutá děvka, která nám každý den šlape ostrými podpatky po zadnici. Odvrácenou stranou mého učení, mé neutuchající víry v nepřeborné možnosti, jež dokáže přinést pouze vědění, bylo pochopení smutné pravdy.

Svět, ve kterém jsem žil, nevzkvétal ani se neměnil k lepšímu. Byl plný hlupáků, kteří se ještě ke všemu množili a neustále přibývali, zatímco inteligence zůstávala, i přes narůstající počet vynálezů a moderních vymožeností, zcela neměnná. Dokud jsem byl tedy *sám*, schovaný ve své bezpečné ulitě a nestýkal jsem se s jinými tvory, cítil jsem se téměř živý, a možná někdy až podivně šťastný. Leč kdykoli jsem třeba jen uzřel druhou bytost, tupou a ignorantskou již ze samotné její podstaty, probudilo to ve mně neovladatelnou touhu zvracet. V takových chvílích jsem byl nejen zhnusený, ale zejména zděšený z toho, že ten druhý dvounohý tvor je člověkem jako já. Naše vnější podobnost mě ničila a ještě horší byla představa, že by si on nebo někdo jiný mohl myslet, že jsme totožní i zevnitř. Ti, kdož ovšem měli příležitost, a především odvahu ochutnat jablka poznání, vědí, že na světě neexistují dvě na chlup stejné duše. Jedinečnost našeho bytí jest nicméně prokletím, které nám nepřináší nic jiného než věčné nepochopení a odsouzení k dlouhým létům duševní samoty.

Dávno jsem si uvědomil, že ve své hlavě zůstanu navždycky sám, doprovázený toliko vlastním stínem, který z duše nenávidím. Smyslem mého života se proto stalo přemýšlení a hluboké rozjímání. Myslel jsem, tudíž jsem mohl existovat. Chtěl jsem vědět a chtěl jsem znát. Chtěl jsem chápat a chtěl jsem

rozumět. Chtěl jsem mít znalosti veškerých mágů, kteří kdy kráčeli po tomto mizerném světě. A chtěl jsem být schopný je kdykoli použít.

To byla *touha*, jež mě přiměla vykročit a překonat svůj strach i stín. To bylo ono nutkání, které mi nedovolilo zůstat v Zulsku a donutilo mě vydat se na východ, daleko od civilizace, do končin vzteklých vlků a ošklivých koní. Do domoviny mého otce, jímž mohl být téměř kterýkoli z moggulských nájezdníků, které jsem během té doby viděl či zabil. Přesto jsem v očích zápaďanů nesl stejný podíl viny za činy národa šikmookých ďáblů.

Dobrovolně jsem odjel ze Zulsku společně s karavanou v bláhové naději, že je to způsob, jak za sebou zanechat minulost a naučit se hledět pouze vpřed, do budoucnosti. Byl jsem od tohoto záměru zrazován. Vysmívali se mi. Varovali mě, že pokud nedostanu rozum a neuposlechnu *jejich* rady, zemřu tou nejstrašlivější smrtí. Odmítl jsem komukoli z nich naslouchat a vykročil jsem na cestu, z níž pro mě nemělo být návratu.

V těch nekonečných chvílích na houpajícím se voze jsem tomu i věřil. Bylo to dlouhé, úmorné a příšerné putování a já si častokrát trhal vlasy za to, že jsem si s sebou nevezl alespoň jednu knihu. Jeden tlustý zažloutlý svazek s otlučenými rohy a odřenou kůží na hřbetě. Jednoho *přítele*, který by mi v té nehostinné krajině dělal společnost a těšil mě svým němým hlasem. Jednoho *otce*, jenž by mě učil, trestal i chválil za moje myšlenky či tužby. Jednu křehkou neuzamčenou schránku, již autor po kapkách naplnil svou krví a potom a do toho zvláštního láku pak naložil vlastní duši, nikoli ovšem proto, aby ji vystavil na odiv očím zvědavců, nýbrž aby tím získal jednu z těch legračních forem nesmrtelnosti, díky níž může další desítky let mučit a znásilňovat nebohé čtenáře.

Cítil jsem stesk po čtení. Trpěl jsem hladem po informacích a zmítal se v jakémisi podivném druhu zimnice, jímž prý trpí tvorové, kteří propadli závislosti. V duchu jsem sprostě klel ve dvou jazycích, tesklivě naříkal a volal jako čerstvě narozené tele, jež ukradli krávé, aby nebralo mléko určené dvounohým bytostem. Trpěl jsem a bědoval, leč vrozená tvrdohlavost mi nedovolila vyřknout nad sebou ortel, který by znamenal poslední krok do zatracení. Nedokázal jsem se litovat ani jsem nechtěl lítost od jiných přijímat. Bojoval jsem a prohrával, mátožně jsem se zvedal a opět klesal ještě hlouběji do rozbahněné řeky života. Vůle mě opouštěla s každým dalším dnem cesty a současně jsem se čím dál víc vzdaloval od bezpečného břehu, z něhož jsem do toho prudkého proudu bezhlavě skočil. Topil jsem se a zalykal, a bylo to tentokrát kluzké bláto, které mi drá-salo hrdlo a chtělo se ze mě dostat ven všemi tělesnými otvory. Hřbitovní brouky a tlusté bílé červy spolkla prozatím hlubina, avšak já věděl, že jejich zárodky ve mně žijí a rostou dál. Chtěl jsem to skončit, chtěl jsem se otočit, vrátit se a utéct daleko pryč. Nikdy v životě, za celou moji bídnou věčnost by mě nena-padlo, že ta cesta bude tak odporně příšerná.

Ano, jen se mi klidně směj, můj drahý čtenáři, a dávej si pozor, aby ses u toho náhodou nezalkl. Byla by totiž nesmírná škoda, kdyby ses svou vlastní hloupostí připravil o možnost dožít se toho hořkého okamžiku, kdy sám a na vlastní kůži za-kusíš, jak bolestivé je prožření a uvědomění si pravdy o tom, že jsi byl tak neskutečně naivní.

Dokud jsem se nepřidal k Božidarově výpravě mířící do cí-sařského města Khara'kumu, cestoval jsem tak nanejvýš prs-tem po mapě. Z cestopisů, jež jsem přečetl za poslední tři jara prožitá u mistra Azarova, jsem načerpal spoustu poznatků a důležitých informací. Nebo jsem si to tenkrát alespoň myslel. V žádném z těch děl se žel nepsalo, jak na té dlouhé a únav-

né cestě zabít a vytrhat onen zhoubný plevel nudy, jenž s každým dnem zapouštěl kořeny hlouběji do mé mysli. Proklínal jsem pisatele těch románů, které kromě překrásných popisů přírody, neuvěřitelných dobrodružství a osobních vzpomínek nepřinesly čtenáři zhora nic. Jedinou větu, jediný řádek, jednu jedinou drobnou radu, co si počít s vlastním životem.

Zoufalý jsem se potácel ve své hlavě temnými chodbami prastarého chrámu, jež dávno pozřela hlubina společně s mojí zlomenou duší. Ten chrám mi byl klecí i útočištěm před všemi, kteří žili tam venku. Před světem bezduchých nemyslicích bytostí. Toužil jsem tančit společně s nimi v zelené trávě a současně jsem se jim musel smát, kdykoli jsem je slyšel naříkat, když upadli. Přál jsem jim pouze to nejhorší a pevně jsem doufal, že podobně jako já si i oni budou muset život nakonec protrpět. Nikdy neuhasínající plamínek nenávisti hořel v tmách a já pospíchal za jeho spásným světlem, stíhaje prchající stín vyděšeného chlapce.

S tichým výkřikem probouzel jsem se každyčkého rána, oči slepené jako malé bezbranné kotě a ve tváři bílý jako věc zrozená v podzemí, již není souzeno koupat se v slunečním světle. Bylo úplně jedno, v jakém čase jsem vyhlédl z kymácející se bárky vozu, krajina moggulských stepí zůstávala monotónní a neměnná a já se při tom pohledu otrásal v šílené touze začít strašlivě křičet. Jestli jsem si do té doby nedokázal vytvořit jasnou představu o pekle, kterým mě otec Horin jako malého strašil, nyní jsem měl jeho obraz každý den před očima. Děsivý portrét inferna namalovaný těmi nejostřejšími barvami života a smrti, jež mohly zředit pouze mé nejsyrovější emoce. Východní pláň, domovina šikmookých ďáblů, byly bezpochyby jedním z devíti kruhů pekla. Naštěstí na mě už čekalo místo daleko temnější.

Opustil jsem svůj bezpečný přístav a překročil hranici do světa, jenž mi byl po celý život naprosto neznámý a cizí, a proto jsem i nadále odmítal zůstat v něm a stát se jeho nedílnou součástí. Rozloučil jsem se s milovanou sbírkou knih, mých jediných a skutečných přátel, které jsem měl možnost za těch pár jar poznat, a rozloučil jsem se s hřejivou náručí čarodějova domu. Zanevřel jsem na *jednoduchost* a vzdal jsem se *pohodlí*, jež skýtala civilizace. Odvrátil jsem se od všeho, co jsem znal a co mělo symbolizovat *jistotu* v každodenním utrpení lidského bytí.

Upřímně, nikdy mi nebylo tak docela jasné, co všichni tou *jistotou* vlastně myslí. Měly to snad být velkohubé sliby vládařů či důležitě se tvářících kněží z chrámů, jejichž pozlacené střechy se zdvíhaly vysoko k obloze? K tomu nedosažitelnému místu, kde měli sídlit samotní bozi, či spíše bytosti, jež takto podlézavě nazývali ubozí smrtelní červi? Kolik z těch oddaných poslušných oveček, které se každý den s takovou vervou modlily ke svým *bohům*, si bylo skutečně *jistých*, že tvorové jimi tak vážení jsou doopravdy tím, za koho je jejich pozemští sluhové vydávají? Vždyť každému, kdo měl v hlavě byť kousek zdravého rozumu, muselo při troše přemýšlení dojít, že modlit se a přinášet obětiny lze nejen těm, jež tak důležitě a s chválou nazýváme bohy. Jenže v tom právě byla nejspíš celá ta potíž. Myslet totiž ukrutně bolelo a výsledkem myšlení bylo *vědění*, které tolika myslitelům nepřineslo nic jiného než zármutek a smrt.

Znal jsem tu bolest a utrpení, jež se rodily z hloubání, velmi důvěrně. Nenáviděl jsem je, a přece jsem se jich neuměl vzdát. Bažil jsem a volal po nich, tak jako baží a volá po kapce vody na poušti žíznící muž. Potřeboval jsem je podobně, jako tonoucí potřebuje vzduch. Zakoušel jsem nepředstavitelná muka a umíral bez nich hladem jako toulavý pes. Život bez myšlení

byl pro mě horší než samotná smrt, a přec se mi občas jevil tak neuvěřitelně lákavý. S kanoucí slinou a pohledem upřeným vzhůru na vlnící se plachtu vozu, představoval jsem si snad již po tisíci, jaký *nádherný* to musí asi být pocit, být tupý nemyslicí tvor. Ubohý hlupáček, který jen poslouchá cizí rozkazy a bez špetky úcty vůči sobě samému si nechává vzít svobodu vlastního rozhodování. Duševní mrzák a pokrytec, který pak ve chvíli největší nouze začne svalovat vinu za své chyby na ostatní. Věčný přízdisráč, jenž nemá odvahu říct *ne*, a namísto toho dovolí, aby jej jiní svázali *pravidly*, jež nemají jiného účelu než přinést obohacení skupině vyvolených. Žádný pastýř se koneckonců nestará o své stádečko tak svědomitě kvůli blahu každé z oveček, nýbrž proto, aby je mohl ve správný čas poslat jednu po druhé na porážku a se svými kumpány poté hodovat na jejich mase.

Učiním z tebe svého vyslance na zemi. Budeš šířit mou slávu, přinášet mi oběti, ozval se hlas démona krve v mojí hlavě. Toho démona, jenž mě varoval, abych nejezdil za svým snem na východ. Toho, který si říkal Omo'ro a poznamenal obě mé dlaně symboly krvavé magie.

Pozvedl jsem ruce nad hlavu a zadíval se na složitou pavučinu ornamentů a run, jež jsem nebyl s to přečíst. Vtom mi oběma pažemi projela až k páteři strašlivá bolest. Zasténal jsem a půlelf sedící na kozlíku se na mě prudce otočil.

Ztuhl jsem v úleku i křeči zároveň, ruce zdvižené, jako bych se mu snad vzdával. Naše pohledy se setkaly a já si opět připadal jako můra, již přišpendlili v momentě, kdy rozevřela křídla. Nedokázal jsem se pohnout, nebyl jsem schopný promluvit, neměl jsem možnost kamkoli uletět. On však neučinil zhola nic. Nepoložil mi jedinou otázku, nenabídl mi pomoc gestem ruky, ba neotevřel ani ústa, aby mi řekl alespoň půl věty. Jenom si tam prostě tak seděl, němý a nehybný jako

kus šutru. Jako nenáviděná socha s rozbitou tváří, která se na mě dívala svým jediným velkým okem. Nesnášel jsem ho. Jmenoval se Danil a už jeho pouhá přítomnost pro mě byla doslova *božím* trestem.

Seznámili jsme se, pokud se to tak dá vůbec nazývat, onoho brzkého rána, kdy kupcova karavana opouštěla můj *milovaný* Zulsk, poslední zastávku před moggulskou stepí. Na místě domluveného setkání, před domem s erbem tří krácejících černých ptáků, kam jsem i přes veškeré úsilí, a zejména k mé nesmírné zlosti, dorazil jako ten úplně poslední. Malý, určený šikmooký bastard v hnědém plášti podšitým ovčí kožešinou, s rancem haraburdí na zádech a krkavcem, který mi bolestivě zatínal drápy do ramene. V momentě se mi dostalo nikoli odříkaného krajíce, ale rovnou celého bochníku nechtěné pozornosti. Rozhodně to však nebyla slova obdivu, natož uctivé pozdravy, co se začalo šířit mým směrem rychleji než vlezlé sluneční světlo.

Nepochyboval jsem, že jsem tam jediným, kdo dokáže vidět Božidarovu pevnost v její pravé podobě. O to spíš jsem se snažil nedívat se do jejích oken, která připomínala obludná hladová ústa. Na ulici pod nimi stálo dvanáct obrovských vozů s koly, jež samotná musela měřit dobrých pět stop. Nad každým z nich se vypínala mohutná plachta z navoskované usně a vůz, kterému jsem stál nejbliže, byl naložený velkými, už od pohledu příšerně těžkými pytli. Zatočila se mi hlava. Majestátní náměstí Ghayky, nejluxusnější ze všech zulských čtvrtí, mi najednou připadalo neuvěřitelně malé a stísněné, až jsem si chvíli myslel, že jsem musel cestou někde špatně odbočit a ocitnout se v jedné z těch úzkých špinavých uliček chudinské čtvrti. Všude okolo mě se rozléhal křik nerudných mužů doprovázený zvuky koní, skřípáním povozů a tupými ranami, jak poslední břemena z rukou znavených nakladačů dopadala na dno vozů.

Ta vřava mi trhala uši a narůstající počet dvounožců, kteří si ukazovali mým směrem, mou nevolnost o to víc zhoršoval. Posedl mě neovladatelný třas a začal jsem se příšerně potit. Těžká, hlučná atmosféra toho přelidněného místa mě zasáhla jako beranidlo bránu hradu. Zvedl se mi žaludek a můj obličej dostal barvu panenského sněhu.

Někdo, jehož hlas mi nebyl ani trošku povědomý, vykřikl oplzlou poznámku na moji adresu. Ostatní se začali šíleně smát. Kdyby stáli blíž, pravděpodobně bych je pozvracel. Další štíplavá zvolání, na něž jsem nebyl schopný reagovat. Vnímal jsem je jako divokou vodu, která se žene okolo mě. Slyšel jsem její šplouchání, avšak unikaly mi detaily jednotlivých vlnek. Báł jsem se, že mě ten proud zasáhne, smete a obemkne ve své náruči. Několik mužů vyrazilo mým směrem. Na krátký okamžik jsem měl pocit, že jsou to ti samí dva žoldněři, proti kterým jsem stanul na dvoře za kupcovým domem.

Nesmysl. Jednoho z nich jsi přece zabil, zasyčel mi v hlavě zlý hlas, jenž se tak děsivě podobal mému. Spolkl jsem navracující se sousto. Ten vlhký beztvary žmolek čehosi, co jsem dřív dobrovolně pozřel.

Ne, to jsem nebyl já, ale strach, který je... zaprotestoval jsem a vyhnul se očnímu kontaktu se zvětšujícím se davem. V uších mi zvonilo a zem pod mýma nohama se příšerně chvěla. Vtáhl jsem hlavu mezi ramena a bezděčně couvl, nebo jsem se o to alespoň pokusil. Mé vlastní údy mě však zradily a já se ošklivě zapotácel, div jsem neupadl.

Vtom krkavec, sedící dosud poklidně na mém rameni, rozejpal bez varování křídla a jal se mě jimi divoce tlouct do tváře. Políčky od jeho hebkých perutí bolely stejně jako facky od otce Horina. Spoutaný v okovech hrůzy, neměl jsem sílu mu vzdorovat.

Nebud' zbabělec, Zakhare, zasmál se černý pták, leč pouze v mé mysli. Pro ostatní zněl jeho hlas jen jako bezduché krákání. Srdce mi poskočilo a vztek protrhl hráz mezi dvěma jímkami. Obavy poklesly a strach změnil rázem barvu i skupenství. Zafal jsem zuby a žilami se mi rozlila nesmírná zlost.

Drž zobák, ty přerostlá slepice! osopil jsem se na něj a úderem paže se pokusil vydobýt si zpátky svůj životní prostor i zrak, o něžž mě připravil.

Krkavec nevydal žádného dalšího zvuku a místo toho mě klovl přímo doprostřed čela. Vykřikl jsem, ba ne, přímo zařval bolestí i úlekem zároveň. Přihlízející žoldnéři i nosiči, a že jich kolem nebylo zrovna málo, propukli v bujarý smích. Kruh čumilů okolo mě se stáhl a uzavřel. Byl jsem v pasti. Chycený za hradbou živých funicích těl. Rána na čele mě pálila a krev, jež z ní vytékala, mi kanula do očí. Přes černé letky peří jsem neviděl prakticky nic, avšak síle dychtivých pohledů jsem ušetřen nezůstal. Cítil jsem blízkost rozvášněného davu, která otřásala celou mou smrtelnou podstatou. Jejich energie a žádostivost mě rvaly na kusy a zlověstný dům opodál mě hladově stravoval. Nedokázal jsem dýchat, pot se ze mne jen řinul a beznadějí trhala moji duši. Těžko říct, co pro mě v tu chvíli bylo strašidelnější představou, zda doteky bezpočtu rukou na mém těle, či kruté úsměvy na tvářích drsných mužů, poté co jsem před nimi ukázal svou slabost. Nebylo totiž žádné šance, jak bych mohl před zraky toho roztouženého davu nenápadně setřít cípem špinavého pláště své slzy a hanbu.

Hlahol za mými zády se proměnil v bouři hřímajících hlasů. Prozření, že si ke mně kdosi razí cestu, mě zasáhlo jako blesk z čistého nebe. Po zádech mi přeběhl mráz a srdce mi dočista zmrzlo. Krkavec stáhl bez hlesu křídla opět k tělu. Pískání v uších přehlušily těžké kroky. V červených odlescích světla

jsem před sebou na zemi spatřil rostoucí stín. Z úst se mi stihl vydrat jen chraplavý nádech a potom ta cizí silueta spolkla tu mou.

„Jdeš pozdě, chlapče,“ řekl suše Božidar a jeho velká ruka mi sevřela rameno.

Vše, co jsem si v tu chvíli přál, bylo propadnout se hluboko do země.

Neodpověděl jsem mu. Neměl jsem sílu s ním mluvit, natož se před všemi doznávat k vlastnímu selhání. Kupec mnou prudce otočil, jako když vítr pohodí lístkem, a zahleděl se mi přímo do očí. Málem jsem se tam před ním sesypal. Pouze drápy nelítostného opeřence, jež se mi zaryly přes látku do masa, mi pomohly zůstat na nohou. Bolestivě jsem zasyčel a šlehl po krkavci pohledem. Božidar se uchechtl.

„Máš věru zlobivýho ptáka, Zakhare,“ prohlásil a smečka dvounohých vlků zavyla smíchy. Nezmohl jsem se na víc než ohrnout ret. Kdežto krkavec se hned mocně načepýřil. Kupec, oděný jak na válečné tažení, se jen pobaveně usklíbl.

„Dobře si ho hlídej, ať o něj náhodou nepřijdeš,“ pronesl varovně a dlouze si nás oba přeměřil, „čaroději,“ dodal po výrazné odmlce. Přihlížející dav se po jeho slovech divoce rozbzučel, jako když neopatrný zabuší na včelí úl.

„Čaroděj, čaroděj... Ten šikmovokej parchant je čaroděj,“ mumlala zarostlá, oholená, křivá i zjizvená ústa. Nebylo mi z toho vůbec do smíchu a strašlivě moc jsem si přál jim všem hrozně ublížit. Proti přesile třiceti, možná čtyřiceti, jsem byl však bezbranný jako neochmýřený dravec. V koutku duše jsem ovšem nepřestával doufat, že čas mé pomsty nakonec nastane.

Trpělivost přináší růže, vybavila se mi ihned slova mého někdejšího mistra a na rty mi stekla kapka krve. Pozvedl jsem ruku, abych ji setřel. *Jistě, a proto teď hniješ doma mezi hro-*

madou bezcennejch krámů, pomyslel jsem si opovržlivě a zadíval jsem se na Azarovův stříbrný prsten se safírem, jenž zdobil palec mé levé ruky.

„Na parádění se a jiný tvý radosti budeš mít cestou dost času,“ vytrhl mě Božidar z myšlenek, do nichž jsem před ním utekl. Nová vlna smíchu, která se vzápětí ozvala, byla o něco tišší než ta předchozí, leč úlevu mi rozhodně nepřinesla. „Tak se přestaň blbě ksichtit a vyskoč si támhle na ten vůz,“ vztyčil velký ukazovák a já se ohlédl směrem, jímž mířil.

V přítmí pod plachtou se cosi pohnulo. Napjal jsem se v neblahé předtuše. Rameno, na kterém se mi držel krkavec, mě bolelo. Daleko intenzivněji jsem však vnímal to druhé, jež mi před malou chvílí svírala kupcova ruka. Měl jediné štěstí, a já též, že se mě nedotkl na holé kůži. V záblesku jsem si vybavil, jak mě před pár dny chytil pod krkem a zdvihl do výšky.

Ještě jednou a zabiju tě, slíbil jsem mu.

„Pojedeš s Danilem,“ dodal Božidar.

„Cože?!“ nadskočil jsem. A poté ustrnul.

Z vozu, jímž jsem měl cestovat, na mě hleděl šeredný muž. Nevzpomínám si, že bych do té doby potkal někoho takto ohavně zjizveného. Polovinu tváře měl příšerně zkroucenou a povislou, že mu v ní téměř nebylo vidět oko.

O to hrozivější pak vypadalo to druhé, velké a vytřeštěné jako oko šílence. Zakoulel jím a zašilhal, obočí mu vylétlo vzhůru a vrstva poškozené kůže okolo úst se napjala v úsměvu příšery. Překvapeně jsem na něho zíral, neschopný složit si v hlavě obrázek o tom, jak se mu to přihodilo.

„Vypadá to, že se mu líbíš, čaroději. Danil se totiž na každýho neusmívá,“ zachechtal se kupec. Jeho následný pokus plácnout mě po zádech mu však nevyšel. Černý pták na mém rameni se po něm totiž prudce ohnal zobanem. Božidar ucukl a zavrčel. Mezi muži to zašumělo. Koutkem oka jsem zachytil,

jak dva nejbližší sáhli po zbrani. V té chvíli by se ve mně krve nedořezal.

Vůdce karavany mě pomalu obešel a zastavil žoldáky gestem ruky. Potom se ke mně mírně naklonil. „Žádnej z mejch chlapů nemiluje Mogguly tolik jako Danil,“ zašeptal medovým hlasem. „Ten ksicht mu takhle vyšperkovali oni, když ho na jednej výpravě přibili k vozu.“

Slyšitelně jsem polknul. Nikoli ovšem z představy násilí, jež bylo na tom muži spácháno, leč z hrůzného uvědomění, jak příšerně mě musí nenávidět už pro můj pouhý vzhled.

„Nebo se to tak aspoň vykládá. Na podrobnosti se ho budeš muset zeptat sám,“ doplnil kupec, jenž si mě slyšitelně vychutnával. „Ale rovnou ti říkám, že toho moc nenamluví. V tom si spolu budete zaručeně rozumět,“ propukl v ošklivý smích.

Myslím, že tvému příteli brzy vyklouvu oči, zabroukal hlas magického stvoření v mé mysli. Nahrbil jsem se a pevně zaťal zuby.

Není to můj přítel a věř, že bych mu nejradši sám vydloubnul srdce lžící.

Proč zrovna lžící? podivil se krkavec.

Protože to víc bolí. A ještě jednou mě takhle klovneš a tou lžící budu míchat polívku z tebe! křečovitě jsem sevřel ruku v pěst. Hlavou se mi rozlil opeřencův smích.

Silná slova, černokněžníku. Ale zdalipak bys je dokázal říct nahlas, do očí vlastnímu druhu, co? No, jen se ukaž, ty posero, vyzýval mě a zarýval mi při tom drápy do ramene. Měl jsem sto chutí zakroutit mu krkem, žel můj magický přítelíček nebyl jediný, kdo si na mě toho rána zasedl.

„Chceš mi snad něco sdělit, chlapče? Nebo jak si mám vyložit tvoje mlčení?“ rýpnul si do mě opět s chutí Božidar.

„Jestli mi nemáš co říct, mazej na vůz a nezdržuj,“ zvedl hlas, nejspíš aby žádný člen karavany nepochyboval o tom, kde je moje místo.

Zaskřípal jsem zuby a šlehl po něm pohledem.

„Nechci s *ním* jet,“ oznámil jsem pak tiše, se zrakem upřeným do země.

„Tak ty nechceš,“ odfrkl si kupec. „A s kým bys jako rád jel? Se mnou?“ broukl výhružně a mě při té představě polil studený pot. „Dám ti na výběr ze dvou možností, Zakhare, a doporučuju ti vybrat si rychle. Buď okamžitě hneš tou svojí moggulskou prdelí a vylezeš na vůz, nebo táhni, odkud jsi přišel.“

Do toho, Zakhare... Pohroz mu lžící, zakrákal krkavec v mojí hlavě.

Polknul jsem nadávku a vykročil k vozu. Nešel jsem ani se neloudal, spíše jsem pospíchal bez ohlédnutí vpřed. Pryč od Božidara. Vzhůru za tím, co by někteří mohli nazývat nespoutaným dobrodružstvím. Pro mě to však znamenalo něco daleko většího, a přitom tak uboze bezvýznamného. Šel jsem vstříc svému osudu, jenž ležel kdesi daleko v mlhách moggulských hor. V místech, kam se neodvažovala ani kupcova karavana plná najatých hrdlořezů. Věděl jsem, že bych mezi nimi mohl být se svými znalostmi králem. Jenže ani král nemůže slepému vysvětlit podstatu krásy zářivých barev.

V jejich nevidomých očích jsem nebyl víc než hlupák a míšenec, tupé zvíře, jež nikdy nemůže pochopit skutečné hodnoty života a civilizace. Pospíchal jsem tou pomyslnou uličkou hanby, bičován pohledy ostatních svého druhu. *Silných* jedinců, kteří se zhlédli v třpytivém odlesku zlatých mincí. Žádný z nich se mi nicméně neodvážil sdělit své pocity přímo do tváře. Možná, že kdyby měli po ruce kousek pergamenu a dovedli vládnout brkem stejně jako chladnou zbraní, dozvěděl bych se od nich, jak hluboce mě nenávidí pro mou odlišnost. Jejich negramotnost a strach z mojí magické moci, kterou posilovali už pouhou svou vírou, mi dopřávaly alespoň malý pocit bezpečí. Přesto jsem se v jejich blízkosti vůbec necítil

jako mezi svými, naopak sám jsem si připadal jako naprosto cizí druh prapodivného hmyzu, který se jakýmsi nedopatřením dostal mezi hemžící se mravence. Z toho vědomí mi bylo opravdu příšerně a já uháněl k vozu jako mládě vlka štvané smečkou honičích psů.

V jejich divokých očích jsem však nebyl ničím víc než malým kolouchem či liškou, tvory, jimž nikdy nebude souzeno žít na *statku* společně s nimi. Věděli, co jsem a čím jsem, leč přitom vůbec nerozuměli pravému významu slova čaroděj. Strach mi svíral útroby a já dočista zapomínal dýchat při pomyšlení, co by se mohlo stát, pokud by si to byť jediný z nich uvědomil. Poloviční Moggul a čaroděj, nic jiného ve mně neviděli. Poloviční ďábel a černokněžník, to jediné jsem pro ně znamenal. Obojí s sebou ale neslo daleko hlubší smysl. Obojí ve svém jádru odkazovalo daleko do minulosti i budoucnosti. K mnohočetnosti a mnohovrstevnosti samotného bytí. Ta slova vyjadřovala všechno, a přec v *jejich* podání a představách byla naprosto prázdná. Děsil jsem se bezduchosti tvorů okolo mne, a ještě víc jsem se bál možnosti jejich náhlého uvědomění. Taková šance byla samozřejmě neuvěřitelně malá, nicméně hrůza z ní mnou otřásala jako dunění neviditelných gongů. Má pouhá existence na tomto světě představovala objekt hodný nenávisti a symbol nebezpečí. Nejhorší na tom ovšem bylo, že jsem to nemohl změnit, ani kdybych sebevíc chtěl.

Jak jsem se přibližoval k vozu, zvětšoval se přede mnou a rostl do obřích rozměrů, leč jeho útroby se mi současně jevily čím dál užší a stísněnější. Podivný *paradox*, jenž mě nepřestane nikdy fascinovat, stejně jako spoustu jiných tvorů, kteří to slovo neumějí správně používat. Inu, v jistých ohledech jsem pořád jen člověk jako kterýkoli jiný. Uzavřel jsem svou mysl před výsměšným krákáním krkavce, a stoje těsně u vozu, zaklonil jsem hlavu. Danil tyčící se nade mnou jako obr z pohá-

dek, které mi otec Horin před mnoha jary předčítal, se nepohnul. Ranní vánek mu čechrál dlouhé černé vlasy, které hrály v paprscích slunce odlesky olivově hnědé. Teprve zblízka jsem si uvědomil, že nemůže být zas o tolik starší než já. Zničený obličej mu však přidával léta. Nešklebil se již tolik co prve, leč jeho velké zelené oko mě provrtávalo a svlékalo zároveň. Nebylo snadné se vůči jeho pohledu obrnit, děsil mě a současně ve mně vzbuzoval obrovskou nenávist. Snažil jsem se v něm vidět jen nástroj, který mě může dovést k tomu, po čem mé srdce skutečně prahne. Jenže já nebyl mozkiem této výpravy. Ten, který tu velel, se jmenoval Božidar a já se neodvažoval ani hádat, jaký orgán či jakou roli tu mám hrát já.

Ranní vánek se vzedmul nezvyklou silou a krkavec se vzněsl vysoko k obloze. Chtěl jsem ho vyprovázet alespoň očima, když už mě démoni ani bohové neobdařili schopností létat. Pak jsem však spatřil něco, co mě vrátilo zpátky na tvrdou zem. Tmavé vlasy toho, ježž kupec nazýval Danilem, zavlály ve větru a zpod nich vykoukly zašpičatělé uši. Ihned jsem věděl, s kým mám tu čest. Půlelf, míšenec jako já, a přec někdo úplně odlišný, neřekl ani půl slova. Zhluboka jsem se nadechl, neschopný odtrhnout pohled od jeho nezvykle tvarovaných uší. Nedokázal jsem ze sebe vydat ani hlásku. Kamenná dlažba pod mýma nohama se otrásala a já se chvěl příšernou zimou. Sám a ztracený ve světě, který mě nikdy nemohl přijmout. Vyprovázený řehotem hlasů, jejichž majitele jsem ani v nejmenším netoužil blíže poznat, začal jsem se drápat na vůz, podoben zchromlému švábovi.

V mých pažích nebyla žádná síla a mé tělo bylo příliš slabé, abych byl schopný čelit fyzické námaze. Danil se jen mlčky díval na mé příkoří. Nevysmíval se, ale nepodal mi ani pomocnou ruku. Smích sílil a má nenávist též. Těch několik kratičkových okamžiků se vrylo hluboko do mé paměti. Zvláštní, jaké

malichernosti obtěžkávají naše duše a dokáží nás trhat i po létech na kusy. Kdo tohle nikdy nezažil, nepochopí, o čem zde píšu. Leč koho to skutečně trápí? Snad jen čtenáře těchto řádků, který očekává, že v nich nalezne další z mnoha plytkých příběhů, jež se po dočtení vypaří z jeho paměti jako ranní mlha nad Zulskem.

Proč potom tohle píši, jestliže mě nezajímá názor čtenářů? Stejně tak se můžeme tázat sami sebe, proč činíme v životě různých rozhodnutí. Třeba proto, že *chci*? Nebo možná proto, že *musím*? Zeptej se sám sebe, můj drahý čtenáři, kolika věcí bys litoval, kdybys nyní ležel na smrtelném loži? Drzoun bez kapky sebereflexe vyrazí ze sebe bez váhání, že bylo to čtení těchto řádků. Jaký byl nicméně tvůj život, člověče, pokud ani ve smrti nejsi schopný uzříti vlastní chyby? Zemři zatracen, hlavně bez viny, ubožáku, jenž nevidíš dál než za včerejší den svého bytí. Svoboda je vzácný dar, jenže jen málokterý dokáže ocenit její váhu. Ani já toho však nebyl schopný. Tenkrát, kdysi... Když jsem se vydal na tuhle strastiplnou cestu.

Zuřivě jsem se drápal nahoru na povoz. Umanutý a dočista zoufalý. Vědomí vlastní slabosti mě bolelo a trýznilo zároveň. Těžko bych v tom okamžiku hledal na své situaci cokoli pozitivního a ani dnes mi z té vzpomínky není moc do smíchu. Bylo to ubohé divadlo. Vskutku mrzký, nikoli velkolepý odchod. Minulost ovšem nelze změnit, možná leda tak přepsat či převyprávět jinak. Udělat ze sebe nezdolného hrdinu, který si troufne na Božidara i celou jeho armádu zabijáků. Znenadání u sebe odhalit sílu přesahující chápání nejvyšších mágů a jediným lusknutím prstů otočit svět vzhůru nohama. Ztratit na rozumu a stát se průměrným človíčkem, jehož bude každý milovat, neb se v něm sám pozná, anebo si naopak ještě víc navýšit intelekt, nechat si narůst svaly a stát se idolem žen. Prostě vypovědět to *lépe* a daleko zajímavěji. Tak aby příběh

snad příliš neznudil snadno prodejného čtenáře, kterých v budoucnu bude nepochybně celá fůra, podobně jako těch pytlů, co ležely na Božidarově voze.

Nic mě neděsí víc než tahle představa. Obrovská hromada těžkých žoků, jež budou *ušity* z lidské kůže té nejvyšší jakosti, jelikož krásný obal je vždy zárukou kvality, a zejména dobře prodává. V nočních můrách, které sním za zavřenými víčky, vídám tváře těch pytlů. Lidské tváře, které se zdají být téměř bez vady. Dokonalé, nepřírozené a děsivě si navzájem podobné. Kdykoli na některou z nich padne můj pohled, začne se ta tvář šklebit a hned nato se zatváří příšerně důležitě, jako by se nejen mně, ale především sama sobě snažila dokázat, že je něčím víc než jen bezduchým pytlem a že v sobě rozhodně ukrývá majestátní poklad, nikoli pouze hromadu bezcenných sraček.

Nelhal jsem doposud a nebudu lhát ani nyní. Nikdy jsem nebyl jako ostatní a přese všechno, co jsem v životě učinil, mám stále určité zásady. A proto můj příběh bude zaznamenán takový, jaký se skutečně stal. Bez příkras, bez cenzury i beze snahy zalíbit se většině. Toto jsou moje paměti, byť časem třeba přepsané rukou jiného. Čas je totiž nestálou konstantou, těkavou látkou, která mi mnohokrát proklouzla mezi prsty. Mé řádky se v tuto chvíli nejspíš jeví jako zmatené blábolení či nesusvislé útržky z různých časových rovin, což je ovšem pouze důsledek toho, že zde čas plyne jinak, než je obvykle zvykem. Koneckonců už jsem jednou psal, jak zvláštní je to pocit, *slyšet plynout zrnka z přesýpacích hodin pozpátku*. Namáhej tedy svou mysl, můj drahý čtenáři, jsem přesvědčen, že ti to prospěje, anebo se vzdej jako slaboch a odlož knihu. Vždyť vítězové i poražení nakonec stejně spočinou bok po boku. Po smrti, na hřbitově.